

La frase del dia

“La delegada del govern (espanyol) té poca feina”

Joana Ortega, VICEPRESIDENTA DEL GOVERN CATALÀ

A la tres

Lluís Martínez

lmartinez@elpuntavui.cat

‘España’

El ministre d’Afers Exteriors va un pèl preocupat aquests dies, l’home, perquè la marca *Espanya* –no s’ha de confondre amb la Marca Hispànica– s’està trobant tot de bastons a les rodes. José María García Margallo es preocupa perquè representa que la marca és un paraigua que aplega totes les coses bones que es fan a Espanya, com ara la sangria, el flamenc, les tapes, els toros i la platja, i que ens ha de protegir de la tempesta.

Bé, doncs –es preguntaran–, i quins són aquests obstacles que porten el ministre pel carrer de l’amargor? Quins són aquests conspiradors que treballen a l’ombra, ara com sempre, per destruir aquest gran país, Espanya, amb tres mil·lennis d’existència?

Vostès, com que són lectors d’aquest diari i per tant estan ben informats, es diran que, sens dubte, el gran obstacle

“És a dir que l’únic que perjudica la marca ‘España’ és que el govern català vulgui fer exercir un dret democràtic”

a què es refereix el ministre són els casos de corrupció que ocupen les primeres planes de molts mitjans estrangers. Què es pot pensar d’un país on una infanta està encausada i on Hisenda, en comptes de col·laborar amb el jutge, es dedica a excusar tan augusta persona; on qui era el president dels empresaris o d’una gran caixa va a la presó; on alguns polítics rebien sobresous no sempre declarats; on al discrepant se’l titlla de nazi (no de franquista ni de falangista, alerta)?

Doncs no. Res d’això. L’únic que perjudica de debò Espanya i la seva marca és que el govern català vagi pel món defensant la idea antipatriòtica i dissolvent de voler preguntar al seu poble què vol ser quan sigui gran. És a dir, una idea que encaixa amb l’essència de la democràcia. Així doncs, qui perjudica la marca *Espanya*?

EDITORIAL

Xarxa pública, servei privat

Les retallades s’han deixat sentir, de valent, en la sanitat pública des del 2011, que s’ha traduït amb rebaixes de sous, reducció de personal, tancament de sales d’operacions, reorganització de les urgències, de les llistes d’espera... El descens de l’activitat i la rebaixa de tarifes derivada dels reiterats ajustaments pressupostaris aplicats des del 2011 s’ha deixat sentir en els hospitals de la xarxa pública que s’han vist abocats a buscar una altra entrada d’ingressos per la via privada, ja sigui oferint serveis als clients de les asseguradores o activitats complementàries que estan fora del catàleg públic. D’aquesta manera s’asseguren que els centres mantinguin l’activitat i treuen, alhora, rendiment de les seves instal·lacions.

Tot apunta que l’activitat privada als hospitals de la xarxa pública anirà *in crescendo* ja que el departament de Salut preveu anar reduint les hospitalitzacions de malalts crònics i substituir les intervencions que requereixen hospitalització per la cirurgia ambulatoria. La coexistència als centres concertats d’una doble atenció, pública i privada, ha aixecat recels. Hi ha qui considera que es pot donar un tracte diferenciat al pacient en funció d’on vingui derivat, que es discrimini els pacients de la pública en favor dels de la privada. La inexistència d’una norma que reguli aquesta coexistència fa créixer aquests recels. Els centres gestionats per empreses o consorcis públics tenen com a prioritat l’atenció pública, i això no ho han d’oblidar. S’ha de separar una activitat de l’altra, i evitar que la complementària no comprometi el servei públic. No és feina fàcil. Però els responsables dels centres no han d’oblidar que el servei públic va per davant.

El timbal

Ecocultura

El tancament de la llibreria Canudas no és només una qüestió de pèrdua cultural. És també una alteració ecològica. De fet, la cultura és ecologia. L’ànima de les persones necessita nodrir-se de pensaments i sensacions. Els pensaments els donen els continguts dels 200.000 llibres de fons que té l’establiment; i les sensacions, subtilitats com ara la flaire del paper antic. Aquest patrimoni també es destruirà quan un cop tancada la parada entrin les fragàncies d’ambientador, característiques de les tendes de moda. Un altre dels danys ecològics que provocarà el tancament de Canudas, especialitzada en el llibre antic i la segona mà, serà la desaparició d’un tipus de reciclatge: el dels llibres. No hi ha pèrdua més lamentable que un llibre passi per la trinxadora.

Jaume Vidal

Desclot Vejats miracles!

El Vaticà ha designat bisbe de Tortosa Enrique Benavent Vidal, fins ara bisbe auxiliar de València. Enrique Benavent Vidal va naixer a Quatretonda, poble de poc més de 2.000 habitants de la Vall d’Albaida, on no parla castellà ni la Guàrdia Civil. A Quatretonda, del 2003 al 2011 hi va haver un alcalde del Bloc Nacionalista Valencià, Rafael Benavent Vidal, que, pel nom,

deu ser parent molt directe del nou bisbe. Benavent Vidal –Enrique, no Joan– és el tercer bisbe d’origen valencià –juntament amb Agustí Cortés i Joan Piris– destinat a diòcesis catalanes. Com els seus antecessors, tots tenen un tret comú. Quan exercien al País Valencià ho feien sempre en castellà, llengua que muden quan arriben a Catalunya. Solen ser persones afables, obertes i

amb coneixement. I per què no fan mai res, absolutament res, pel català quan són allà? A la ciutat de València els diumenges no es fa cap missa en català, però els fidels en poden trobar en anglès, llatí o llenguatge per a sordmuts. Quin país i quina Església, pare Benavent!

Vicent Sanchis

